

LÊ BẢO TỊNH BAN MÊ THUẬT

THÀNH LỄ

CẦU NGUYỆN

TÂM TÌNH THÁNG NĂM

07-5-2024

- Lưu hành nội bộ -

TÂM TÌNH THÁNG NĂM

LBT: Tháng Năm 2024

*Tháng Năm khúc hát êm êm
Chùm hoa phượng vĩ bên thềm yêu thương
Tháng Năm nhớ bạn nhớ trường
Chia tay chẳngặng vấn vương chữ tình.*

*Tháng Năm phượng vẫn đẹp xinh
Bằng lăng vẫn tím cho mình vẫn vương
Về sầu hát khúc luyến thương
Nhớ người bạn cũ... nhớ trường năm xưa...*

Tháng Năm về, mang theo mùa hạ với những sắc đỏ, sắc vàng rực rỡ, những âm thanh sôi động, tạo cảm xúc tươi mới cho con người. Tháng Năm về, không đơn thuần là khoảnh khắc giao mùa diệu kỳ của đất trời, Xuân Hạ Thu

Đông. Tháng Năm còn là những trang nhật ký dài cảm xúc, đầy ắp kỷ niệm thời cấp sách đến trường.

Tháng Năm về, chúng ta cầu nguyện theo ý Đức Thánh Cha: Cầu cho việc đào tạo tu sĩ nam nữ và chủng sinh: Xin cho các tu sĩ nam nữ và chủng sinh lớn lên trong hành trình ơn gọi của mình nhờ việc đào tạo nhân bản, mục vụ, thiêng liêng và cộng đoàn, giúp họ trở nên những chứng nhân đáng tin cậy của Tin Mừng.

Tháng Năm về, cũng là tháng hoa kính Đức Mẹ Maria. Khi ngàn hoa xanh, đỏ, trắng, tím, vàng nở rộ trong cánh đồng, thì con cái Mẹ cũng chuẩn bị cho những đội dâng hoa, những cuộc rước kiệu, để tôn vinh Mẹ trên trời.

Tháng Năm về, Nhà Lê Bảo Tịnh vui mừng đón nhận những đóa hoa ân sủng, những trái thơm hồng phúc:

- Kỷ niệm 15 năm tấn phong Giám mục Đức Cha Vinh Sơn Nguyễn Văn Bản (12.5.2009), Giám quản Giáo phận Ban Mê Thuột.
- Hồng ân 52 năm Linh Mục Cha giáo Giuse Trịnh Văn Hân (20.5.1972)
- Hồng ân 32 năm Linh Mục Đức Cha Giuse Nguyễn Thế Phương (30.5.1992)
- Hồng ân 31 năm Linh Mục Cha Antôn Trần Mạnh Tiến (20.5.1993)
- Hồng ân 04 năm Linh Mục Cha Phaolô Nguyễn Quang Hải (19.5.2020)
- Hồng ân 04 năm Linh Mục Cha Gioan Nguyễn Hoàng Tâm (19.5.2020).

Song song đó, chúng ta còn có những ân lộc khác:

- Kỷ niệm 21 năm Hôn phối anh Phạm Viết Ngữ (01.5.2003)
- Kỷ niệm 43 năm Hôn phối anh Nguyễn Tân Lập (09.5.1981)
- Kỷ niệm 43 năm Hôn phối anh Nguyễn Đình Trọng (28.5.1981)

Tháng Năm về, chúng ta chia sẻ niềm vui mừng lễ bổn mạng Lớp Savio (06.5) và các anh nhận thánh Savio làm quan thầy: anh Nguyễn Quốc Minh Đạo,...

Tháng Năm về, chúc mừng sinh nhật:

- Cha giáo Stephanô Nguyễn Văn Đậu (25.5.1942)
- Cha Giuse Trần Thế Thành (18.5.1958)
- Cha Giuse Nguyễn Văn Khánh (20.5.1957)
- anh Giuse Trần Khánh Điệp (25.5.1956)
- anh GB. Phan Quảng Đại (23.5.1958)
- anh Giuse Lê Ngọc Thái (19.5.1960)
- anh Nguyễn Trung Hải (10.5)
- anh Phạm Viết Ngữ (10.5)
- chị Đỗ Thanh Nguyệt (21.5) (vợ anh Nguyễn Thế Thành Tín)

...

Tháng Năm về, chúng ta tưởng nhớ và cầu nguyện:

- Nhân ngày giỗ 13 năm Đức Cha Giuse Nguyễn Tích Đức (+23.5.2011)
- Nhân ngày giỗ 6 năm anh Vincent Đỗ Kim Châu (+23.5.2018)
- Nhân ngày giỗ 4 năm anh Gioan Dương Văn Bằng (+31.5.2020)

Tháng Năm về, chúng ta hiệp ý cầu nguyện cho 19 Thầy Phó tế sắp lãnh nhận Thánh chức Linh mục vào sáng thứ Sáu ngày 17/5/2024 tại Nhà thờ Chính Tòa Ban Mê Thuột. Xin cho các tiến chức luôn trung thành phục vụ Lời Chúa và người nghèo, trở nên dấu chỉ sống động cho toàn Giáo Hội.

Vũ Đình Bình

Thư mời tham dự Thánh lễ cầu nguyện tháng Năm

Kính thưa Quý Cha và Quý Anh Chị,

Chúng con vui mừng thông báo Thánh lễ cầu nguyện Tháng Năm của anh em LBT sẽ được cử hành vào lúc **5g30 sáng thứ Ba ngày 07.5.2024**

tại **nhà nguyện Trung tâm Mục vụ** (số 01 Trần Hưng Đạo, TP.BMT)

do Cha Giuse Bùi Công Chính chủ sự.

Trong Thánh lễ này, xin hiệp ý với Đức Thánh Cha: Cầu cho việc đào tạo tu sĩ nam nữ và chủng sinh: Xin cho các tu sĩ nam nữ và chủng sinh lớn lên trong hành trình ơn gọi của mình nhờ việc đào tạo nhân bản, mục vụ, thiêng liêng và cộng đoàn, giúp họ trở nên những chứng nhân đáng tin cậy của Tin Mừng.

Cầu nguyện:

- Nhân ngày giỗ 13 năm Đức Cha Giuse Nguyễn Tích Đức (+23.5.2011)

- Giỗ 6 năm anh Vincent Đỗ Kim Châu (+23.5.2018)
- Giỗ 4 năm anh Gioan Dương Văn Bằng (+31.5.2020)

Cầu nguyện cho 19 Thầy Phó tế sắp lãnh nhận Thánh chức Linh mục vào sáng thứ Sáu ngày 17/5/2024 tại Nhà thờ Chính Tòa Ban Mê Thuật. Xin cho các tiến chức luôn trung thành phục vụ Lời Chúa và người nghèo, trở nên dấu chỉ sống động cho toàn Giáo Hội.

Tạ ơn Hồng Ân:

- 15 Giám mục Đức Cha Vinh Sơn Nguyễn Văn Bản (12.5.2009).
- 52 năm Linh Mục Cha giáo Giuse Trịnh Văn Hân (20.5.1972).
- 32 năm Linh Mục Đức Cha Giuse Nguyễn Thế Phương (30.5.1992).
- 31 năm Linh Mục Cha Antôn Trần Mạnh Tiến (20.5.1993).
- 04 năm Linh Mục Cha Phaolô Nguyễn Quang Hải và Cha Gioan Nguyễn Hoàng Tâm (19.5.2020).
- và các Hồng ân khác...

Chúc mừng bốn mạng Lốp Savio (06.5), anh Nguyễn Quốc Minh Đạo và các anh nhận thánh Savio làm quan thầy,...

Chúc mừng sinh nhật Quý Cha, Quý anh chị em,...

Sau Thánh lễ, trân trọng kính mời ở lại chia sẻ niềm vui qua ly cà phê huynh đệ.

Nhóm Admin

THÁNH LỄ

Nào về đây

Mi Trâm

ĐK. Nào về đây gặp gỡ Đức Ki - tô, Người là Đấng trung

gian đất trời. Người liên kết chúng ta nên một, một chủ

chiên và một đàn chiên. 1. Hãy về đây hợp
2. Hỡi ngàn dân hòa
3. Con người hỡi nào

tiếng tung hô Chúa là Đấng giao hòa trời
khúc tri ân, Chúa là Đấng nhân loại kêu
hãy hoan ca, Chúa là Đấng ban nguồn vĩnh

đất. Người là Đấng cứu chuộc thế nhân.
khấn. Người củng cố Giáo hội khắp nơi,
cử. Người là Đấng sống lại hiển vinh,

Hãy đến đây đón nhận thánh ân.
đốt nóng lên ân tình sáng tươi.
sẽ phát ban dư đầy phúc vinh.

Ca nhập lễ

Chúng ta hãy hân hoan và vui mừng, hãy tôn vinh Thiên Chúa, vì Chúa là Thiên Chúa toàn năng của chúng ta đã thống trị – Alleluia.

Bài Đọc I: Cv 16, 22-34

“Anh hãy tin vào Chúa Giêsu, thì anh và cả nhà anh sẽ được cứu thoát”.

Bài trích sách Tông đồ Công vụ.

Trong những ngày ấy, dân thành Philipphê xúm lại chống đối Phaolô và Sila; các nhà chức trách cho người xé áo choàng các ngài, và ra lệnh đánh đòn. Khi đã đánh các ngài như tử, họ cho tống ngục, và truyền cho viên canh ngục canh giữ cẩn thận. Được lệnh như thế, viên cai ngục giam các ngài vào ngục sâu nhất, và còng chân các ngài lại.

Đến nửa đêm, Phaolô và Sila cầu nguyện ca tụng Thiên Chúa; các tù nhân đều lắng nghe các ngài. Bỗng xảy ra một cuộc động đất lớn, làm rung chuyển cả nền móng ngục thất. Tức khắc mọi cửa đều mở tung, và xiềng xích mọi tù nhân đều rơi xuống. Viên cai ngục giật mình thức dậy, thấy các cửa ngục mở tung, thì rút gươm toan tự vẫn, vì tưởng những người bị xiềng đã tẩu thoát. Nhưng Phaolô kêu lớn tiếng rằng: “Anh chớ hại mình, vì chúng tôi còn tất cả ở đây”. Viên cai ngục gọi lấy đèn, rồi chạy vào tù, và run rẩy sấp mình dưới chân Phaolô và Sila; đoạn dẫn hai ngài ra ngoài và nói: “Thưa các ngài,

tôi phải làm gì để được cứu thoát?” Hai ngài đáp: “Hãy tin vào Chúa Giêsu, thì anh và cả nhà anh sẽ được cứu độ”.

Hai ngài giảng dạy lời Chúa cho anh và mọi người trong nhà. Ngay lúc đó, giữa ban đêm, viên cai ngục đem hai ngài đi, rửa vết thương, và lập tức anh ta được chịu phép rửa cùng với tất cả người nhà. Rồi anh đưa hai ngài lên nhà, dọn bàn ăn. Anh và cả nhà vui mừng vì đã tin Thiên Chúa.

Đó là lời Chúa.

Đáp Ca: Tv 137, 1-2a. 2bc-3. 7c-8

Đáp: Lạy Chúa, tay hữu Chúa khiến con được sống an lành

Xướng: Lạy Chúa, con sẽ ca tụng Chúa hết lòng, vì Chúa đã nghe lời miêng con xin; trước mặt các thiên thần, con đàn ca mừng Chúa, con sắp mình thờ lạy bên thánh điện Ngài.

Xướng: Và con sẽ ca tụng uy danh Chúa, vì lòng nhân hậu và trung thành của Chúa. Khi con kêu cầu, Chúa đã nhậm lời con, Chúa đã ban cho tâm hồn con nhiều sức mạnh.

Xướng: Tay hữu Chúa khiến con được sống an lành. Chúa sẽ hoàn tất cho con những điều đã khởi sự, lạy Chúa, lòng nhân hậu Chúa tồn tại muôn đời, xin đừng bỏ rơi công cuộc tay Ngài.

Alleluia: Ga 14, 26

Alleluia, alleluia! – Thánh Thần sẽ dạy các con mọi điều; và sẽ nhắc nhở cho các con tất cả những gì Thầy đã nói với các con. – Alleluia.

Phúc Âm: Ga 16, 5b-11

“Nếu Thầy không đi, thì Đấng Phù Trợ sẽ không đến với các con”.

Tin Mừng Chúa Giêsu Kitô theo Thánh Gioan.

Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ rằng: “Bây giờ Thầy về với Đấng đã sai Thầy, mà các con không ai hỏi Thầy: Thầy đi đâu? Nhưng vì Thầy đã nói với các con điều đó, nên lòng các con tràn ngập u sầu. Dầu vậy Thầy phải nói sự thật cho các con: Thầy đi thì ích lợi cho các con, vì nếu Thầy không đi, thì Đấng Phù Trợ sẽ không đến với các con, nhưng nếu Thầy ra đi, Thầy sẽ sai Người đến với các con. Khi Người đến, Người sẽ tố cáo thế gian về tội lỗi, về sự công chính và về án phạt. Về tội lỗi vì họ đã không tin vào Thầy. Về sự công chính, vì Thầy về cùng Cha, và các con sẽ không còn thấy Thầy. Về án phạt, vì thủ lãnh thế gian này đã bị xét xử”.

Đó là lời Chúa.

Ca hiệp lễ

Chúa Kitô đã phải chịu khổ hình và từ cõi chết sống lại, và như vậy Người được vinh quang – Alleluia.

MỘT VÀI TÂM TÌNH

Viết lại cuộc đời

Khi ở học đường, ta học những sự khôn ngoan, hiểu biết. Ta được dạy cách để có một vị trí, một chỗ đứng phục vụ cộng đồng, và cho bản thân. Những điều ấy rất tốt đẹp. Tất cả như một hành trang lý tưởng để bước ra trường đời. Nhưng sự thực có như mơ?

Vào đời người đời lại dạy ta, thành công là giàu có, là có biệt thự, là có xe sang, đồng hồ, thời trang hàng hiệu. Thành công là địa vị, là chỗ đứng trong xã hội, có uy quyền. Thế là, ta lao vào như điên cuồng để đi tìm những thứ ấy, lúc nào ở đâu cũng cố gắng là chỗ nhất. Khả năng hoàn thiện những thiếu sót luôn cố gắng mài dũa. Những vai trò trong công ty lúc nào cũng cố gắng đứng đầu trong các giải pháp. Tìm hiểu, học hỏi, rèn giũa, tất cả làm chỉ vì mong muốn đạt được vị trí cao, đồng tiền kiếm được thêm thật nhiều, thật nhiều.

Tiền kiếm nhiều và cũng thêm nhiều trò tiêu khiển, giải Stress. Không biết bao giờ mới ngưng lại những trò tiêu khiển để giải toả áp lực công việc, chỗ đứng đầu. Những thú vui rẻ tiền không còn đáng, ta tìm kiếm những thú vui bằng những chiếc xe Off road. Cuối tuần rong ruổi những địa hình, chiều đến rượu bia, tối say ngất. Thú vui có bao giờ dừng lại, những thú vui địa hình không đủ lấp thoả mãn. Xe chán, quay sang những thú vui quán bar, nhảy nhót, sa lầy.

Khi đến chỗ không còn gì đủ thoả mãn, nỗi khát khao về một điều sâu kín không thể gọi tên xuất hiện. Đến khi giật mình nhận ra giấc mơ thuở học đường đã đánh mất,

kiếm tiền chẳng phục vụ ai, ngoài cái tôi, cái ích kỷ của ta. Nỗi khát khao ta nhận ra không thể lấp bằng thú vui vật chất, không thể thoả mãn bằng những thú vui trần tục. Vì càng rơi vào vũng lầy ham muốn trần tục đó, ta lại càng đánh mất chính mình, ta càng đánh rơi những gì ta đã bao công sức gầy dựng sự nghiệp.

Cuộc đời dạy ta thành công là trở nên giàu có, nhưng không dạy ta sống thế nào với sự giàu có của ta để có hạnh phúc thật. Thường giàu có, mang đến ghen tỵ, đua tranh, mất nhiều bạn bè, mất nhiều điều giản đơn.

Một chiều, không làm gì cả, ta ngồi để thức tỉnh cuộc đời, để viết lại nó. Hạnh phúc niềm vui không thuộc về cái có mà thuộc về cái ta là. Ta là ai? Người ta nói ta là ai? Một câu hỏi để bắt đầu điều chỉnh lại chính mình ta.

Câu hỏi ấy cần có câu trả lời không phải là lý thuyết mà chính là cách sống, thực hiện ý nghĩa cuộc đời. Trước đây, ta xử lý mọi chuyện chỉ là công việc, không có con người trong đó, không có tình thương thật sự với đời và với người. Thiên nhiên chỉ là những cây quý mang về để sân nhà, những lồng chim xinh đẹp chỉ là tô điểm cho cái sân vườn nhỏ. Ta đánh mất ý nghĩa nhiều lắm với cả thiên nhiên, ta không nghe mùi cỏ thơm, ta không thấy những cánh hoa rung nhẹ trong gió, ta không nhận ra tiếng rì rào của những cành lá hoà theo tiếng chim ca hát. Ta đánh mất nhiều lắm khi ta chăm chú cho những chiếc xe, những món đồ trang trí, những thú vui tiêu khiển mà không có thời gian để nghe những tâm tư của người đồng nghiệp, những gia cảnh của cấp dưới, những lo lắng của người bên cạnh. Ta đánh mất tâm hồn của ta khi ta không còn thời gian đủ thảnh lạng để nghiệm. Không còn thời gian, trầm ngâm ngồi

nghe những bản nhạc trong đó có những lời viết cho ta, cho người.

Viết lại cuộc đời khi ta còn nó để không đánh mất hạnh phúc đời ta. Hạnh phúc ấy đơn giản và hồn nhiên khi ta không làm phức tạp thêm cuộc đời, khi ta sống như ta là hạnh phúc.

Lm Giuse Hoàng Kim Toan

Đôi điều về anh Đỗ Kim Châu

Hồi đó, cứ khoảng 5g chiều, chuông nhà thờ đổ, tôi thường đi lễ nhà thờ Chính Tòa. Ngày nào cũng đi ngang qua tiệm chụp hình photo Thọ đường Quang Trung. Thời gian đầu, vẫn cứ áo dài vô tư ngả bóng chiều giáo đường mà không hề nghĩ rằng, bài hát “Ngày xưa Hoàng Thị...” của Nhạc sĩ Phạm Duy với lời thơ của thi sĩ Phạm Thiên Thư “Em tan trường về, đường mưa nho nhỏ, anh theo Ngọ về...” lại ứng vào trường hợp của mình.

Có lẽ, phải rất lâu sau, tôi mới biết có “một anh chàng phó nhòm” theo chân tôi đi lễ. Điều này khiến bước chân đi đứng dè dặt, mất tự nhiên.

Sau này, anh chàng biết tôi là em gái của anh Chung, người bạn học cùng lớp, nên Anh mạnh dạn mở lời làm quen. Cái thuở ban đầu lưu luyến ấy, ngàn năm hồ để mấy ai quên! Một chàng trai có mái tóc bông bênh đầy chất nghệ sĩ phong trần. Khuôn mặt hiền hòa và nụ cười nửa miệng, đã làm nhip đập trái tim tôi lổi nhip!

Mặc dầu vào thời khó khăn hậu chiến, nhưng xem ra cuộc tình của chúng tôi khá lãng mạn, với những lần hẹn hò bên giáo đường chiều Chủ nhật, tay trong tay đi bước nhau đi đến bên lèn hang đá, với lời khấn: “Xin Mẹ âu yếm nói cho lành duyên...” (Ave Maria).

Những tháng ngày đong đưa cuộc tình trên tháng ngày êm đềm xiết bao. Và cuối cùng cuộc tình đã lên ngôi với “mối nhân duyên trói buộc đời nhau” vào năm 1984.

Tôi đâu ngờ, một người nghệ sĩ và phong lưu như Anh, mà cuộc đời lại trầy trụa truân chuyên đến thế! Đó là lời Anh kể cho tôi nghe...

Biến cố năm 75, khi đó, Anh đang học ở Chung viện Lê Bảo Tịnh. Trường bị pháo kích vào te tua, Anh bị thương ở ngực và cánh tay rất nặng, máu ra nhiều, nếu không có điều kiện cấp cứu, tưởng chừng không qua được. Nhưng rồi ý Chúa và phép màu đã cứu Anh sông sót, với thân người mang đầy thương tích.

Sau năm 75, cơ sở Chung viện LBT bị nhà nước trưng dụng. Trường gần như tan rã, mỗi người tứ tán mỗi phương. Anh cảm thấy đời mình đã rẽ lối, không thể tiếp tục như ý nguyện. Đành lòng phải “cắt đi lời kinh” mà lòng vẫn còn day dứt khôn nguôi, để Anh mãi mang cái tên “Đồ Thất Kinh”, người họ Đồ mất đi bài kinh.

Từ đó, Anh quay về với cuộc sống bình thường để tự kiếm kế mưu sinh...

Thời gian đó, Anh quyết định về Sài Gòn kiếm việc làm, với mục đích nuôi mộng vượt biên... Và đây, được xem là thời kỳ quá độ của Anh.

Một thời kỳ hậu chiến của đất nước hết sức cam go đối với người dân miền Nam, bên thua cuộc, khi phải đối mặt với muôn vàn khó khăn, với cơm áo gạo tiền đã đành, mà còn phải đối phó với thời cuộc: đi học tập, đi cải tạo, đi kinh tế, hộ khẩu bị kiểm tra gắt gao... Người có nhà cửa đảng hoàng mà chưa an cư, hướng chỉ là Anh, phải lang thang phiêu bạt khắp đất Sài Gòn để kiếm sống, tứ cố vô thân. Nhà cửa không có, phải ăn nhờ ở đợ thì cuộc sống cam go biết chừng nào?!!

Rồi Anh cũng phải chạy theo dòng đời, để bươn chải lặn lội trong kiếp nhân sinh dâu bể đó. Nghe kể, Anh đã từng ngồi bán sách cũ trên vỉa hè, chường mặt ra giữa phố thị thì đủ biết Anh phải ê chề và nhục nhằn như thế nào rồi. Nghề này xem ra cũng không dễ sống một chút nào, sau đó Anh quay sang làm kẹo đậu phộng đi bán dạo...

Cuộc sống đẩy Anh vào đường cùng, đến nỗi phải làm phu phen xây cất bia mộ: nhận khắc bia mộ cho liệt sĩ... tôi về, nằm ngủ chung với những ngôi mộ ở bãi tha ma mà chẳng biết sợ hãi là gì.

Những tháng ngày lang thang tha phương cầu thực trên xứ người hết sức truân chuyên và cơ khổ, nhằm mục đích là nuôi mộng vượt biên.

Thập niên 80, lúc đó phong trào vượt biên rất thịnh hành, đi đâu cũng nghe người dân nói tới vượt biên. Câu nói đầu môi rất phổ biến: “Nhất con nuôi má, nhì má nuôi con, ba con nuôi cá...”

Và rồi, sau những tháng ngày cơ nhỡ truân chuyên trên xứ người, ước mộng không thành, anh quyết định trở

về quê nhà... nơi mà cha mẹ, chị em đang từng ngày trông ngóng.

Trở về nhập cuộc vào cái cõi nhân sinh lấm láp như một người nông dân cày sâu cuốc bẫm, bán mặt cho đất, bán lưng cho trời. Nhưng thỉnh thoảng tính nghệ sĩ trong Anh trỗi dậy, khiến chẳng làm cái gì được lâu. Làm rầy chán quá, anh đổi sang nghề chạy xe Lam. Nghề chạy xe Lam vào thời đó được xem là nghề “hót”, cũng kiếm com gạo được. Nhưng nghề chạy xe khá trầy trật, mỗi khi xe hỏng hóc, khiến anh nản lòng.

Rồi Anh chuyển qua làm thợ chụp hình... Có lẽ, chính nghề phỏ nhòm này lại là duyên cớ để Anh và tôi gặp nhau. Lúc đó, Anh làm ở tiệm Phôtô Thợ, ngày ngày gặp tôi đi lễ mà “Anh theo Ngọ về...”, mới có được cuộc nhân duyên sau này.

Cuộc đời của chàng nghệ sĩ này cũng đang đầy biết bao sóng gió, nhưng nhờ ơn trên, gia đình đã vượt qua bao ghềnh thác, bề dâu sóng gió thặng trầm để được bình an như ngày hôm nay.

Trong gia đình, tôi là một người phụ nữ nội trợ bình thường. Làm quen với nghề buôn bán chợ búa, để là hậu phương vững chắc hỗ trợ cho Anh. Chàng nghệ sĩ của tôi cũng đa năng, đa tài lắm đấy! Chẳng những thế, Anh còn có cái tài xoay xở, nghề này sang nghề khác... Ngoài tài năng sáng tác âm nhạc, phối khí, thu âm mua vui cho đời, Anh luôn tự tìm tòi học hỏi các nghề khác: Thiết kế, trang trí và xây dựng nội thất. Anh tỏ ra rất tâm huyết với nghề này và đã có được những thành công nhất định.

Tuy là phu nhân của chàng nhạc sĩ tài hoa đó, mà một nốt nhạc bẻ đôi tôi cũng không biết. Ngoại đạo về âm nhạc, nhưng luôn tôn trọng sự nghiệp âm nhạc của Anh. Có thể tôi không cảm thụ hết được những tinh túy âm nhạc của Anh, nhưng tôi có thể cảm nhận được những ca từ đẹp và sâu sắc của Anh. Tôi thích hát nhạc của Anh dù hát không hay. Những lúc rảnh rỗi, tôi vẫn thường nghe ngao những ca khúc của Anh. Và nhờ đó dường như tôi yêu đời hơn, lãng mạn hơn, hạnh phúc hơn.

Những lần có bạn Anh đến nhà chơi, tôi rất tích cực xuống bếp làm món chi đó cho các chàng trai ấy vui vẻ ăn nhậu và ca hát. Nhớ thuở hàn vi thời bao cấp, chỉ cần có một đĩa mồi đậm bạc với vài xị rượu là bạn bè ngồi hát quên cả thời gian và quên cả lỗi về nữa đấy!

Thuở đó, tuy kinh tế còn khó khăn, nhưng bạn bè đến với nhau hồn nhiên và vô tư, vui oi là vui!! Một căn nhà nhỏ ấm cúng, một cây đàn Guitar bập bùng, những ca khúc của Anh được bạn bè hát lên, mỗi người một tâm trạng, mỗi cảm xúc riêng tư... đọng đầy những kỷ niệm dấu yêu, mà tưởng rằng thời kinh tế phồn thịnh lúc này cũng khó có thể tái tạo lại được...

Có lần tôi hỏi Anh: Sao bài hát nào của Anh nghe cứ mênh mang một nỗi buồn như thế? Anh cười nửa miệng: Mỗi ca khúc mang một dấu ấn, một khoảnh khắc riêng trong Anh. Mà cuộc đời đó, có gì vui đâu em!?!...

Tôi vẫn nhớ mãi kỷ niệm... Những lần bằng hữu gặp nhau: anh Châu, Phùng Tất Đạt, Trần Can là vui đáo để. Tam ca 3 ông già – Phúc, Lộc, Thọ hát bài Ngõ Vàng Quỳ

một cách hồn nhiên và say sưa, tưởng như không dứt được niềm vui.

Sau này, có được mỗi nhân duyên là gặp được ca sĩ Ngọc Huy. Từ đó, anh Châu với Ngọc Huy gắn bó mật thiết với nhau như có duyên tiền định từ kiếp trước. Ngọc Huy dường như hát hầu hết các ca khúc của Anh. Chất giọng của Ngọc Huy trầm ấm, đầy cảm xúc, rất hợp với ca khúc do Anh sáng tác, một giọng ca đã chạm đến trái tim người nghe.

Bây giờ ngồi nhớ lại, những ngày tháng sau này, tôi nghiệm thấy, hình như Anh đã chuẩn bị cho chuyến ra đi của mình. Đêm nào Anh cũng miệt mài ngồi nghe lại những ca khúc cũ, rồi chỉnh sửa cho thật hoàn hảo để lưu lại.

Cùng thời gian đó, Anh còn phải cấp bách thiết kế nội dung bài vở cho xong cuốn kỷ yếu, chuẩn bị cho ngày Đại lễ 50 năm thành lập Chung viện Lê Bảo Tịnh. Có những đêm Anh thức để chỉ chuyên chăm vào làm tập Kỷ yếu. Bao nỗi lo lắng chồng chất lên Anh, và...

Chuyện gì đến cũng đã đến! Anh đã bỏ lại sau lưng bao chuyện còn dang dở vì “lệnh triều đã ban rồi, tôi ra đi xin chào mọi người...” Anh ra đi, bỏ dở những toan tính chưa thành... “như người thợ dệt, đang mãi dệt đời mình, bỗng nhiên bị tay Chúa cắt đứt ngay hàng chỉ.” (Is 38, 12). Anh ra đi, vội vàng đến nỗi chưa kịp nói với vợ con một lời nào. Anh ra đi, vợ con mất đi một bờ vai nương tựa trên bước đường đời.

Tôi còn nhớ mãi... Đêm đó, Anh mở máy cho tôi, rồi ra ghé Sopha nằm nghe tôi hát. Đêm đó, tôi hát 3 bài thánh ca: Chúa không nhầm, Đá xanh tạ tội, Lặng. Chẳng những

lắng nghe, Anh còn gõ nhịp cho tôi hát. Đây là điều hết sức hi hữu mà dường như trong đời Anh chưa hề làm. Phải chăng trong phút giây ấy, Anh đã được dọn mình trước giờ Chúa gọi?

Anh chấp tay trước ngực và ra đi thật nhẹ nhàng. Khuôn mặt thanh thản như không vướng bận điều gì ở cõi trần. *Một sớm mai về nơi suối nguồn...* Anh đã ra đi bằng chính ca khúc của mình!

“Hãy lên đường. Bình yên nhé bạn tôi ơi! Bạn đã rắc chiếc lá đầu tiên lên chính huyết mọ của mình...” Anh Hoàng Minh Châu, một người bạn rất thân, đã gửi cho anh lời tiễn biệt thật xót xa.

Trong đêm tiễn biệt, có hàng trăm lăng hoa tang phủ kín chỗ Anh nằm. Các bạn bè bằng hữu và mọi người thân thương đã hát tiễn Anh bằng chính những ca khúc của Anh. Họ hát trong nỗi nghẹn ngào và lòng đầy thương tiếc. Tôi không thể quên được những tấm chân tình của các bằng hữu và mọi người đã dành cho Anh. Những lời hát này, thay cho nén hương gửi xuống thuyền dài, chắc Anh sẽ rất hạnh phúc...

Ai rồi cũng phải rời xa cõi tạm này, chỉ khác nhau là chuyến bay đời mình thật dài hay ngắn mà thôi.

Giờ đây Anh đã *thênh thang gót nhẹ đường mây...!*

Vẫn còn phảng phất đâu đó mùi hương Dã Quỳ...!

Xin tiễn biệt nhé anh Châu!!!

Nguyễn Thu Hoàng

Kim Châu -Tiếng hát đã lên trời

Tôi mới nghe, tôi mới nghe phúc âm buồn của loài giun đé...

Tôi hoàn toàn bất ngờ và sững sốt khi được tin anh đột quy và đã ra đi trong lặng lẽ. Không tin vào mắt mình, tôi phải tìm đọc thêm những email khác xem điều này là xác thực hay chỉ là “cá tháng Tư”. Để chắc hơn nữa, tôi đã gọi về Việt Nam để xác nhận hư thực.

Và rồi tôi đã phải đau lòng mà chấp nhận rằng: Đỗ Kim Châu, người bạn thân của tôi, của chúng tôi, thực sự đã ra đi. Ra đi mãi mãi.

*Anh theo nỗi chết khổ đau đem về trời
Nhưng anh đâu ngờ khổ đau thành nỗi nhớ
Anh con mây chiều đã rời bờ phiêu du... (*)*

Cách đây mấy hôm, tôi mới nói chuyện điện thoại với anh khá lâu sau một thời gian dài mấy năm không liên lạc. Chúng tôi chia sẻ với nhau nhiều điều về sinh hoạt Nhà Họ Lê, và nhất là về gánh nặng anh đang vác trên vai khi phải chạy nước rút để thực hiện cuốn Kỷ Yếu 50 Năm Lê Bảo Tịnh bằng audio-visual. Anh chăm chút từng trang Kỷ Yếu với đam mê nghệ thuật. Anh vui vẻ chia sẻ về những chặng đường đã qua. Anh hào hứng nói về những dự định sắp tới, cả những dự tính chung giữa anh và tôi. Anh nhắc tôi viết bài cho Kỷ Yếu và đã khoe với tôi vừa làm mới lại bài Hãy Bước Theo Thần Khí mà anh đã hòa âm trước đây với giọng hát Ngọc Huy, như đề nghị của tôi, trong phiên bản mới này. Khi biết anh có chương trình sẽ sang Mỹ trong tháng Sáu này để dự đám cưới con gái của Phạm Ngọc Minh, tôi đã mời anh ghé sang Canada thăm chúng

tôi. Anh chưa kịp thực hiện lời hứa thì đã rời bờ *phiêu du*. Rất xót xa vì mất đi một người bạn thân. Rất tiếc nuối vì mất đi một tài hoa âm nhạc. Bao nhiêu dự tính âm nhạc đã bàn với anh giờ chỉ còn là khói mây.

Nhớ anh, tôi tìm nghe lại những ca khúc anh sáng tác và hòa âm để quên đi nỗi đau mất mát này. Nhưng càng nghe, tôi càng thêm nhớ anh. Nhớ da diết và nhớ xót xa. Từ những Kẽ Ăn Mày Phép Lạ, Bản Du Ca Cuối Cùng - tựa dài nguyên gốc của anh là Bản Du Ca Cuối Cùng Của Loài Người Không Còn Đất Sóng - đến những khúc tình ca mượt mà như Gửi Em Trùng Dương, Nghìn Tay Ôm Một Nụ Cười, Ngõ Vàng Quỳ... anh đã để lại dấu ấn rất Đổ Thất Kinh trong lòng người mến mộ.

Trong lần trò chuyện mới đây, anh đã nói với tôi về chị Thu Vàng, một ca sĩ nghiệp dư đã có tuổi nhưng giọng ca không có tuổi, hát bài Ngõ Vàng Quỳ của anh. Chị Thu Vàng có giọng hát “đẹp như tranh”, không những không thua gì Thái Thanh mà xem chừng còn “ngọt ngào” hơn cả đàn chị, đã đưa Ngõ Vàng Quỳ đi xa, rất xa và chạm vào trái tim người nghe. Ngõ Vàng Quỳ trước kia do Ai Liên quê Banmê hát, nay do Thu Vàng quê Quảng Ngãi thể hiện trong chương trình Vọng Ngày Xanh ở Sài Gòn tháng Giêng năm ngoái 2017, và đã được anh trau chuốt lại rất nghệ thuật trên Youtube.

Trên trang Đọt Chuối Non, Trần Đình Hoàn, tác giả bài Nhạc Sĩ Đổ Thất Kinh: Ngõ Vàng Quỳ - Nghìn Tay Ôm Một Nụ Cười đã viết về một tài năng Tây Nguyên như sau: *Nhạc của anh Đổ Thất Kinh mang nhiều màu sắc của du ca thập niên 70 – sinh viên đi qua các nẻo quê hương,*

hát với cây đàn guitar, cho tình yêu, thân phận, và đất nước.

Thưa em, xưa ném hạt đất vàng

Nằm buông tóc trôi một dòng sông

Ta theo vết hương thắm đầu núi

Sớm mai về nơi suối nguồn.

(Ngõ Vàng Quỳ – ĐTK)

Đây là tuổi trẻ không bao giờ già. Những sinh viên của giai đoạn này, cho đến khi chết vẫn hoài chạy theo bóng hình quyến rũ của quê hương, tình yêu, và thân phận... như cánh tùng chênh vênh sườn đồi nơi đầu gió, muôn thuở còn xanh.

Về với mây hát đôi câu ru hời

Về núi cao rũ vai bụi đường xa

Ngồi hát nghêu máy con chữ ta bà

Tình hốt nhiên rớt trên mây la đà.

(Ngành Tay Ôm Một Nụ Cười – ĐTK)

Tưởng nhớ về anh, tôi chỉ biết để giọt lệ khô chảy ngược về tim trong lời cầu kinh. Nguyện xin Thiên Chúa mở rộng cửa trời cho anh vào ôm guitar hát Cây Đàn Giêsu...

Khôi Nguyễn

Vàng vương quý

Vừa, dặt đều

Xưa

theo em dưới ngò vàng quỳ Bầy
em xưa nếm hạt đất vàng Nấm

chim trắng bay về tựa như bông Xưa
buồng tóc trôi một gòng sông Ta

theo nhớ mãi từng mùi hương Hời
theo vết hương thâm đầu núi Một

em nhu mì như đóa hương Xưa
sớm mai về nơi suối nguồn ời

theo bên ngò trở hoa vàng Mà
em khép nép đóa đi thường Vừa

nhớ mang mang làn hương người ơ xưa À
hát câu ru lời u trầm Đông Phương À

1. ời À ời í À ời Thừa ời
2. ời À ời í À ời

Thưa em xưa ngò trở vàng quỳ

Thưa em nay ngò trở vàng quỳ

Thưa em nay ngò trở vàng quỳ

Ai qua vương vấn một mùi hương Ai

fade out